

Nd.

73. Frumvarp til laga

um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæðin í milliríkjasamningi 3. marz 1937, um slysabætur.

Frá allsherjarnefnd.

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að ákveða, með auglýsingu í Stjórnartíðindunum, að samningur, sem undirritaður var í Ósló þann 3. marz 1937 milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um það, eftir hvaða lands slysaftryggingalögum skuli farið, ef svo vill til, að atvinnurekandi, búsettur í einhverju samningsríkjanna, hefir atvinnufyrirtæki eða verkamenn í þjónustu sinni í einhverju hinna ríkjanna, skuli koma í gildi. Ennfremur er ráðherra heimilt að setja frekari ákvæði, er kynnu að vera nauðsynleg til þess að framfylgja greindum samningi. Samningurinn er prentaður sem fylgiskjal með lögum þessum.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

SAMNINGUR

milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um það, eftir hvaða lands slysaftryggingalögum skuli farið, ef svo vill til, að atvinnurekandi, búsettur í einhverju samningsríkjanna, hefir atvinnufyrirtæki eða verkamenn í þjónustu sinni í einhverju hinna ríkjanna.

Hans hátign konungur Íslands og Danmerkur, forseti lýðveldisins Finnlands, Hans hátign konungur Noregs og Hans hátign konungur Svíþjóðar, sem hafa orðið ásáttir um að gera samning um það, eftir hvaða lands slysaftryggingalögum skuli farið, ef svo vill til, að atvinnurekandi, búsettur í einhverju samningsríkjanna, hefir atvinnufyrirtæki eða verkamenn í þjónustu sinni í einhverju hinna ríkjanna, hafa útnefnt sem umboðsmenn sína:

Hans hátign konungur Íslands og Danmerkur:

Henrik Louis Hans Kauffmann, sérlegan sendiherra sinn og ráðherra með umboði í Ósló;

Forseti lýðveldisins Finnlands:

Hugo Robert Wäinö Wuolijoki, sérlegan sendiherra lýðveldisins og ráðherra með umboði í Ósló;

Hans hátign konungur Noregs:

Utanríkisráðherra Halvdan Koht;

Hans hátign konungur Svíþjóðar:

Torvald Magnusson Höjer, sérlegan sendiherra sinn og ráðherra með umboði í Ósló;

sem, eftir að hafa tjáð hver öðrum umboð sín, sem reyndust vera góð og gild, hafa orðið ásáttir um eftirfarandi ákvæði:

1. grein.

Ef einhver, sem hefir aðalatvinnufyrirtæki sitt í einhverju hinna fimm samningsríkja, eða að einhverju öðru leyti verður að teljast atvinnurekandi þar, hefir verkamenn í þjónustu sinni í einhverju hinna samningsríkjanna, við vinnu, sem slysatryggingalög beggja ríkjanna ná yfir, þá skal farið eftir lögum þess lands, þar sem verkið er unnið, um tryggingar fyrir slys, sem koma fyrir við slíka vinnu, enda sé ekki öðruvísi ákveðið í eftirfarandi greinum.

2. grein.

Lögin í því ríki, þar sem atvinnurekandinn hefir aðalatvinnufyrirtæki sitt, skulu gilda:

- 1) Ef um er að ræða ósérstætt skammvinnnt starf (atvinnurekstur), gagnvart verkamönnum, sem ekki eiga heimilisfang í því landi, þar sem verkið er unnið.
- 2) Einnig um annað starf (atvinnurekstur) en það, sem nefnt er í 1. lið hér að ofan, gagnvart verkamönnum, sem hafa verið sendir sérstaklega til umsjónar eða eftirlits, eða í öðrum sérstökum tilgangi.

Starf, sem ekki varir lengur í hlutaðeigandi ríki en sex mánuði, skal talið skammvinnnt.

3. grein.

Að því er snertir samgöngufyrirtæki (land- eða loftumferð), sem rekið er sem atvinnufyrirtæki reglulega í fleiri en einu hinna fimm samningsríkja, gilda lögin í því ríki, þar sem stjórn fyrirtækisins hefir aðsetur sitt. Þó koma verkamenn, sem starfa við slíkt fyrirtæki í einhverju hinna samningsríkjanna og eiga þar heimilisfang, undir þess lands lög.

Sama gildir um fleytingu á viði, skógarvinnu (að undanskilinni skógræktun), vinnu í steinnámum og lík störf, sem unnin eru fyrir sama fyrirtækið beggja megin landamæra tveggja samningsríkjanna.

4. grein.

Ef ferming, afferming eða vinna við viðgerðir um borð í skipi, sem á heimilisfang í einhverju hinna fimm samningsríkja, er framkvæmd meðan skipið hefir viðkomu í einhverju hinna ríkjanna af verkamönnum þess lands, þar sem skipið hefir viðkomu, þá eiga lög þessa sama ríkis við um þá verkamenn.

5. grein.

Danska Verkamannatryggingaráðið (Arbejderforsikringsraadet), Vátryggingaráðið finnska (Vakuutusneuvosto, Försäkringsrådet), hin íslenska Tryggingastofnun ríkisins, norska Ríkistryggingastofnunin (Rikstrygdeverket) og sænska Ríkistryggingastofnunin (Riksförsäkringsanstalten) skulu, sé um að ræða slys, sem lögin í einhverju hinna samningsríkjanna eiga að gilda um, hver í sínu landi veita þeim, er fyrir meiðslum hefir orðið, þá hjálp, sem hann á tilkall til, og greiða honum, og ef hann deyr, fjölskyldu hans, þær bætur, sem eiga að greiðast samkvæmt nefndum lögum, að áskildum rétti til endurgreiðslu frá hlutaðeigandi stofnun hins ríkisins á því, er þannig hefir verið greitt.

Ennfremur skulu stofnanir þær, er um ræðir í fyrstu málsgrein, í þeim tilfellum, sem samningur þessi nær til, aðstoða hver aðra endurgjaldslaust, og auk þess, ef óskað er, aðstoða tryggingastofnanir, sem eru einkafyrirtæki, en lögum samkvæmt tryggja gegn slysum við vinnu, í því að útvega skýrslur, launalista og allar aðrar upplýsingar, annast innheimtu á iðgjöldum og öðrum gjöldum og útborgun á slysabótum,

6. grein.

Samningur þessi skal fullgiltur eins fljótt og unnt er, og fullgildingarskjölin skulu sett til vörzlu í utanríkismálaráðuneytinu norska, sem tilkynni það hinum samningsaðiljunum þegar í stað.

Samningur þessi gengur í gildi daginn eftir að minnst tveir samningsaðiljar hafa afhent fullgildingarskjöl sín, og skal farið eftir honum um þau slys, sem kunna að verða eftir þann dag. Samningurinn gengur í gildi fyrir hvert hinna ríkjanna daginn eftir afhendingu fullgildingarskjals hvers þeirra, og skal eftir honum farið um þau slys, sem kunna að verða eftir þann dag.

Sérhvert samningsríkjanna getur, gagnvart sérhverjum hinna samningsaðiljanna, sagt upp þessum samningi með tólf mánaða fyrirvara, og gengur hann þá úr gildi hinn 31. desember á því ári, að liðinn er þessi frestur.

7. grein.

Samningur þessi hefir ekki í för með sér neinar breytingar á samningnum, sem gerður var hinn 14. febrúar 1925 milli Finnlands og Noregs, um fleytingu á viði á Pasvikánni.

Þessu til staðfestu hafa áður nefndir umboðsmenn undirritað samning þennan og sett undir hann innsigli sín.

Gert í einu eintaki í Osló, á íslenzku, dönsku, finnsku, norsku og sænsku, og að því er sænskuna snertir í tveim textum, öðrum fyrir Finnland og hinum fyrir Svíþjóð.

Oslo, hinn 3. marz 1937.

Henrik Kauffmann.
(L. S.)

W. Wuolijoki.
(L. S.)

Halvdan Koht.
(L. S.)

Torvald Höjer.
(L. S.)

Greinargerð.

Allsherjarn. flytur þetta frv. samkv. ósk ríkisstjórnarinnar, er lét fylgja því svo hljóðandi athugasemdir:

Á norrænum þjóðfélagsmálaráðstefnum, sem haldnar hafa verið öðru hverju nú á seinni árum, hefir meðal annars verið rætt um að gera samning milli Norðurlandarákjanna, sem skeri úr vafaatriðum um það, eftir hvaða lands slysatryggingalögum skuli farið, ef svo vill til, að atvinnurekandi, búsettur í einhverju samningsríkjanna, hefir atvinnufyrirtæki eða verkamenn í þjónustu sinni í einhverju hinna ríkjanna. Slíkt vafaatriði hefir talizt geta risið, ef erlent skip notar erlenda verkamenn við fermingu eða affermingu skips í höfn einhvers samningsríkjanna, og ennfremur þegar erlent fyrirtæki sendir erlenda verkamenn til einhvers hinna ríkjanna til starfa þar um skamman tíma.

Grundvöllurinn, sem slíkur samningur skyldi byggja á, yrði að vera almennt gagnkvæmi um slysabætur, en gagnkvæmissamninga við slysabætur hefir Ísland gert við Danmörku, með samningi 13. október 1927 (sbr. auglýsingu í Stjórnartíðindunum nr. 64/1927), við Noreg, með samningi 31. maí 1930 (sbr. auglýsingu nr. 74/1931), og við Svíþjóð, með samningi 31. október 1930 (sbr. auglýsingu nr. 79/1930). Gagnvart Finnlandi er hinsvegar ekki nauðsyn slíks gagnkvæmissamnings, þar eð finnsku slysatryggingalögin, á sama hátt og þau íslenzku, veita útlendingum sama rétt og innlendum mönnum, hér á landi.

Eftir að hafa horið málið undir Slysatryggingu ríkisins ákvað ríkisstjórnin, í samráði við utanríkismálanefnd, að gerast aðili að væntanlegri norrænni samningsgerð um þessi efni, og var samningur undirritaður þann 3. marz 1937 í Osló.

Jafnframt því að öðru leyti að vísa til fylgiskjalsins um efni samningsins skal þess getið, að ríkisstjórnin hefir talið rétt, á sama hátt og um aðra norræna samninga, sem Ísland hefir verið aðili að nú á seinni árum, að afla samningnum laga-gildis.